

1. fejezet

Rossz kor kezdődik?

Valami változott...

A Nap ugyanúgy kelt fel, mint máskor. És ugyanúgy sült Hyrule földjére, mint máskor. Ugyanúgy kukorékolt Kakariko faluban a kakas reggel, mint máskor, ugyanúgy ébresztve az embereket, mint máskor. És a munkások is ugyanúgy dolgoztak, mint máskor. A Hyrule Királyi Város piacterén is ugyanakkor nyitott ki a sok bolt, mint máskor, és ugyanolyan tömeg volt egész nap, mint máskor. A Lon Lon farmon is ugyanúgy nem akart felkelni a farm lusta tulajdonosa, mint máskor. És az állatok is pont úgy viselkedtek, mint máskor.

Valami mégis változott. Történt valami. Történt valami, aminek nem lett volna szabad megtörténnie. Valami rossz...Vagy mégsem?

Minden rendben. A megszokott élet folyik az idő folyóján. Senki nem is lát mást, csak a saját életét. Senki nem vett észre semmit. Senkiben nem merült fel. Kellett volna? Nem. Vagy mégis?

„Sötét, viharos éjszaka. Sűrű, sötét fellegek borítják egész Hyrule-t, a Királyi Város-tól a Hília tóig, a Gerudo völgytől a Halál hegyig... Hirtelen, egy fénysugár tör fel a sűrű, elfeledett erdőből az ég felé. A felhők elvonultak, újra világosság töltötte be Hyrule földjét. A fény egy alakká változott, kezében egy világító zöld kővel, maga mögött egy tündérral...” és Zelda hercegnő fölébredt.

„Hyrule óriási, mély erdejében... Sokáig szolgáltam, mint védő szellem. Én vagyok a Deku Fa. Az erdő gyermekei, a kokirik itt élnek velem. Minden kokirinek van egy védelmező tündére. Azonban egy fiúnak nincsen...”

„Sötét, viharos éjszaka. Egy nagy kőfal. Egy patak. Egy felvonóhíd. Fölötte egy jelkép. Két arany szabályos háromszög csúcsán egy harmadik. Leereszkedik a felvonóhíd... Ott vagyok, egy tündérral a vállam fölött. Belátok a városba. Kőházak... Fehér ló vágat sebesen kifelé... Gyorsan félreugrok. A lovon két alak ül. A szárat egy erős nő fogja, és sarkantyúzza a lovat. Harcos lehet. Őlében egy lány ül. Fején egy fehér-lila kendő. Kivehető rajta ugyanaz a jelkép. A három arany háromszög. A ruhájából nem sok látszik, de az is hasonló színű lehet. Mintha aggódna. Mintha félne. És mintha szembe nézne velem... Hangok. Mögöttem. Gyorsan megfordulok... Egy másik lovas alak. Fekete lova felágaskodik, és megáll. Látom a rajta ülő alakot. Nagyon, nagyon gonosznak tűnik. Felém fordul. Látom sötét tekintetét. A kezét felém emeli...”

- Navi... Navi, hol vagy? Gyere feljebb... Ó, Navi, a tündér... Figyelj szavaimra, a Deku Fa szavaira... Érzed? Gonosz ereszkedik a birodalomra... Gonosz erők gyülekeznek, hogy megtámadják a földünket, Hyrule-t. Oly sokáig a Kokiri erdő, az élet forrása, egy pajzsként állt, távol tartva az idegeneket és fenntartva a világ rendjét. De... E hatalmas gonosz erővel szemben... az én hatalmam semmi. Úgy tűnik, eljött az ideje a tündér nélküli fiúnak, hogy elkezdje útját. A fiú, akinek a sorsa nem más, mint Hyrule-t az igazság és rend útjára vezesse... Navi, menj! Találd meg a fiatal barátunkat és vezesd hozzám... Nincs már sok időm hátra. Repülj, Navi, repülj, az erdő... nem, a világ sorsa rajta múlik!

A kis, világító, repülő lény megfordult, és elindult az egyetlen ösvény felé. A Deku fa tisztását – már ha annak nevezhető, hisz viszonylag sötét volt, a Deku fa kicsinek egyáltalán nem nevezhető lombja az egészet leárnyékolta - nagyon sűrű bozót vette körül, csak egy úton lehetett onnan eljutni a kokirik falvába. Gyorsan repült. Egy kanyar balra, egy hosszabb, egyenes szakasz. Egy kokiri fiú. Átrepült a lábai alatt, és véget ért az „ösvény”. Ott is volt a

faluban. Repült. Lefelé nézett, látta tükörképét egy tavacskában. Utána felnézett. A házak óriási fatönkök voltak, átmérőjük sokkal kisebb volt, mint a Deku fa törzse, de egy, néha két-három kokiri kényelmesen elfért benne. Sok apró – Navi-nál és a többi védelmező tündérnél kisebb – tündér, szentjánosbogár más világító lény volt a füves területeken, a tóban, vagy a levegőben. Ők nem igazán „zavarták” a kokirik életét, még csak hangot se igazán adtak ki. Kora reggel volt még, de a legtöbben már felkeltek. Akit keresett, azt viszont nem találta kinn. Úgyhogy elindult az egyetlen olyan faház felé, ami magasabb volt, mint a többi. A bejárata sem „lent” volt: az erkélyre – onnan nyílt a bejárat - egy stabil – az erkélyhez és a földhöz erősített – létrán tudott felmászni egy kokiri. A tündérnek szerencsére nem kellett mászni – az apró mérete miatt nehéz lenne – egyszerűen felrepült, és beszárnyalt az ajtón.

- Szia, Link! Kelj fel! – szólította meg a tündér az ágyban fekvő fiút – A Nagy Deku Fa beszélni akar veled!... Link, kelj fel! – semmi reakció – Hé! Gyere! – mondta a tündér hangosabb, de még így is kellemes, csilingelő hangon, és össze-vissza repült a kis házban – Hyrule sorsa tényleg ettől a lusta gyerektől függ?

Ásítás, nyújtózkodás... Link kinyitotta két kék szemét, felült, és a már egy helyben repkedő, világító lény felé nézett. Navi úgy gondolta, folytathatja a mondandóját.

- Végre felkeltél! Én Navi vagyok, a tündér. A Nagy Deku Fa megkért, hogy legyek a társad mostantól. Örülök, hogy találkoztunk!

Link is örült a találkozásnak. Furesállta, hogy minden más kokirinek van tündére, neki pedig nincs. Ennek az okát nem értette, viszont tudta: Biztos volt valami oka, hisz a Deku fa nem hoz soha rossz döntést. Ami zavarta, az az, hogy Mido, az önjelölt „főnök”, aki egyébként is elég nagyképű, gyakran cikizte emiatt, bár másoknál is felsőbbrendűnek tartotta magát, főleg, hogy ő volt az, aki a Deku fához vezető ösvényt őrizte. Ugyanis nem találkozhatott bárki, bármikor a fával, csak ha az szólította a kokirit. Már el is felejtette, hogy a tündér felébresztette. Egyébként is rossz álma volt...

- A Deku fa szólított téged! Úgyhogy menjünk is!

Link bólintott, és leszállt az ágyról. Felhúzta cipőjét, odasétált a hosszában kettévágott és lefektetett fatönkhöz, amit asztalnak használt, bekapott pár szem szőlőt, és ki is lépett a kis, kerek alakú faházból.

Alig volt ideje körülnézni, máris meglátta Saria-t a háza felé futni, egy tündérral a feje fölött.. A lánynak ellentétben a többi kokirivel, nem sötétszőke, hanem világoszöld haja volt. Ugyanúgy öltözködött, mint a többi kokiri lány: Sötétzöld szoknyát, világoszöld pólót viselt, aminek az ujjai ugyanolyan sötétzöldek voltak, mint a szoknya. Dereán öv volt, lábán zöld színű cipő. Bár minden nap ugyanúgy nézett ki, Link sohasem unta meg: Saria-t nagyon szépnek tartotta. De nem is ezt szerette benne leginkább. Mindig vidám, játékos hangulatú volt, ha valaki szomorú volt, azt mindig meg tudta nyugtatni, együtt érzett mindenkivel, nagyon kedves volt. Mindenkivel barátságosan viselkedett, és nem volt haragtartó. Ha két kokiri valamiért mérges volt egymásra, ő mindig segített elrendezni a konfliktust. Link nem is tudta igazán, talán titokban jobban szerette, mint egy barátot. Néha úgy tűnt, Saria is hasonlóképp érez iránta.

- Szia Link – kiáltotta és közben az erkélyen álló Linkre nézett, mosolyogva.

A fiú lemászott a létrán, és közelebb lépett Saria-hoz.

- Szia Saria – köszönt vissza Link - Nézd, mi lebeg a fejem fölött! – mondta boldogan.

- Váó! Egy tündér! – a lány nem is tagadhatta volna, mennyire örül a hírnek – Végre kaptál egy tündért. Ez nagyszerű! Annyira örülök! Most már igazi kokiri vagy.

Link egy pillanatig gondolkozott. Igazi kokiri... Mido néha azzal indokolta „felsőbbrendűségét”, hogy neki van tündére, ő „igazi” kokiri. „Hogy fog nézni, ha meglátja Navit” – gondolta.

- És ez nem minden! A Nagy Deku fa szólított, hogy találkozzak veled.

- Ez komoly? Megtisztelés, hogy beszélhetsz vele. Akkor nem is zavarlak tovább, – volt valaha, hogy Linket „zavarta” volna Saria jelenléte? - majd később beszélünk.

- Rendben, Saria. Akkor megyek is. Szia.

A fiú a tündérrel maga mögött futott a Deku fa tisztásához vezető ösvény felé. Út közben elhaladt Saria háza előtt. A magas fűben – rég lehetett nyírva - meglátta egyik barátját, Aldo-t. Ugyanolyan ruhája volt neki is, mint Linknek és az összes többi kokiri fiúnak: Zöld pólót és ugyanolyan színű rövidnadrágot viselt övvel. Fején zöld sapka volt. Megszólította:

- Hát te mit csinálsz itt?

- Mido azt mondta, hogy vágjam le a fűvet Saria háza előtt, már nagyon magas. Azt mondta, ezáltal tetszeni fog neki, – Mido valahogy mindig imponálni akart a lánynak – de csak én dolgozok. Nem segítenél? Te és Saria egyébként is úgy tudom, közei barátok vagytok.

- Bocs, de most nem érek rá. A Deku Fához kell mennem. A tündérem üzent, hogy a fa akar velem beszélni.

- Tündér? – csak most vette észre Navi-t. – Végre! Gondolom, nagyon örülsz. Hát jó, akkor szia!

Link elfutott a tiszta vizű tavacska mellett, és indult is a bozótos felé. Az ösvénynél Mido állt.

- Szia Mido! Bocs, félreállnál, a Deku Fához kell mennem.

- Héj, álljon meg a menet, „tündér nélküli úr”! Mi dolgod a Nagy Deku Fával? Tündér nélkül nem is vagy igazi kokiri – Link kezdett elmosolyodni: pont erre számított. Már nem bírta tovább, és felkacagott.

- Majd elfelejtetem. Navi, ő Mido. Mido, ő Navi.

A nagyszájú kokirinek most nem csak a szája volt nagy: Tágra nyíltak a szemei.

- Mi? Már van tündéred?

- Igen, és beszélnem kell a Deku Fával.

- Hogy? Tehát hívott a Nagy Deku Fa? – Link bólintott – Micsodaaaaaaaa? Miért téged és nem a nagy Mido-t? – látva Link nevető arcát, hozzátette – Ez nem vicces! Ezt nem hiszem el! De várj... Nem vagy felszerelve. Mégis hogy segíthetnél a fának, ha nincs kardod és pajzsod?

- Mi van? De... minek az? Meg aztán neked sincsenek olyan cuccaid.

- Mi? Ja, tényleg. Igazad van, de... Mindegy, ha át akarsz menni, szükséged lesz egy kardra és egy pajzsra. Na, akkor most menj.

Link feleslegesnek látta a vitát, úgyhogy visszafelé indult. Saria még mindig a háza előtt állt.

- Nos, ennyi volt?

Hát... Mido nem engedett oda. Azt mondta, szükségem lesz egy kardra és egy pajzsra. Nem tudom minek az.

- Micsoda?! Mido nem engedi, hogy beszélj a fával? Ó... Nem tudom, miért olyan undok mindenkivel. Bár szerintem most igaza van. Furcsa dolgok történtek mostanában az erdőben, úgyhogy készen kell állj bármire. Talánod kéne egy fegyvert. Pajzsot tudsz venni boltban 40 rúpiáért, de én csak egy kardról tudok az erdőben, és úgy tudom, el van rejtve.

Link felment a házába, elővette pénztárcáját, és megnézte, mennyi pénze van. Nem sok... Csak 20 rúpia. Talán Saria tud kölcsönadni... Tudott. A lány bement a házába és 15 rúpiával jött vissza.

- Sajnos csak ennyi van. – mondta szomorúan.

- Nem baj, köszönöm. Megkérdezem a többieket.

Aldo el volt foglalva fűnyírással, – úgy tűnt, Saria nem igazán vette észre a magas fűben az alacsony kokirit - úgyhogy valaki mástól kér kölcsön 5 rúpiát. Linder jutott az eszébe. Tudta, hogy ebben a napszakban mindig tornázik – azt mondta, egyszer majd harcos lesz, és megvédi az erdőt minden veszélytől, más kérdés, hogy „veszély” igen ritkán fenyegette a

kokiriket. Sőt, kintiekkel szinte soha sem találkoztak. Az erdő sűrű és sötét volt, szinte lehetetlen volt megtalálni a kokirik falujába vezető utat. A szabadtéri „tornaterem” felé vette az irányt. A bozótos – gyakorlatilag az egész falut szinte mindenhol az vette körül – szélén Linder ütésekkel gyakorolt.

- Szia Linder. Figyu, nincs kölcsönbe 5 rúpiád?

- Bocs, Link, tegnap költöttem el az összes pénzemet. Vagy várj... - Linder a zsebébe nyúlt, és elővett 2 rúpiát – Ennyit tudok kölcsön adni.

- Kösz. Megadom, amint tudom.

Link a bozótos felé nézett. Mintha... Közelebb ment. Egy „lyukat” talált. Át lehetne kúszni – gondolta Link – talán ez az a hely, ahova „el van rejtve a kard”. Lefeküdt, és elkezdett kúszni a földön. Megpróbálta elkerülni a tüskéket, – néhány bokor ilyenekkel is rendelkezett – nagyrészt sikerült is neki. Csak pár karcolás. Semmiség. Véget értek a bokrok. Volt egy elég széles ösvény a magas növényzet közt. Elindult. Szerencsére az „út” csak egy helyen ágazott el, és az is „zsákutcába” vezetett. A másik út is zsákutca volt, de annak a végén volt is valami: Egy fatönk. Persze nem az volt érdekes, hanem ami rajta volt. Egy láda. Szerencsére zár nem volt rajta. Link kinyitotta.

- Megvan! – kiáltott fel Link, és kezébe vette a kardot. Nem volt egy hosszú kard, kb. 15 centiméteres lehetett az éle, de Linknek ez is tökéletesen megfelelt. Már csak 3 rúpiát kéne szerezni valahonnan és megveheti a pajzsot is. Visszaindult az ösvényen, visszakúszott a lyukon, és elindult Saria háza felé, hogy megmutassa neki a kardot. A magas fűben meglátta Aldo-t. Lassan halad a fűnyírással egy szál ollóval (nem volt épp más), Link úgy gondolta, segít neki, hisz karddal gyerekjáték lesz. Az egyik fűcsomó alatt egy kis pénzt talált: 5 rúpiát. Na, megvan a pajzsra a pénz, és vissza is adhatja Linder-nek a 2 rúpiát. Saria-val nem is beszélt, azonnal a bolt felé vette az irányt. Be is ment... a pultot elég magasa építették, és a boltos – kokiri gyerek lévén – nem volt valami magas, úgyhogy lábujjhegyre kellett állnia, hogy kilásson a pult mögül. Link akaratlanul elmosolyodott egy pillanatra, de aztán a tárgyra tért: Venne egy „Deku pajzsot”. A Deku pajzs nem volt túl nagy, és túl erős se, hisz fából készült, de a kokiriknek nem igazán volt szükségük jobbra. Ez könnyű és kis helyen elfér. Egy kettéágazó körvonal-szerű piros jelkép volt rajta. Vagy inkább spirál... Tágul, de csak „egyszer megy körbe”. És... Mindegy, fizetni kell, aztán menni a fához, majd máskor gyönyörködik benne. Link kapott egy hüvelyt is, amibe bele tette a kardot, és a pajzsot is rá tudta akasztani. Praktikus. Felakasztotta a hátára. Egyáltalán nem nehéz. Mielőtt Mido és a Deku fához vezető ösvény felé indult, gondolta, megmutatja Saria-nak a felszerelését.

- Szia Saria! Nézd, mi van a hátamon!

- Ez nagyszerű! Praktikus. Na most már mehetsz a Deku fához. Mido-nak nem lehet több kifogása.

Link útba ejtette a „tornatermet”, hogy megadja a tartozását. Linder kicsit irigykedett a kardjára, hisz ő akar harcos lenni. Link megígérte, hogy majd, miután nem lesz rá szüksége, odaadja neki. A fiú folytatta útját, a tavacska mellett már futott, és Mido-nál állt meg.

- Már megmondtam, ha akarod látni a Deku Fát, szükséged lesz kardra és pajzsra... - Link leakasztotta a hátáról a kért tárgyakat – Á, egy Deku pajzs, Oké, de... Mi AZ? A „Kokiri kard”?! Hoppá! Na mindegy, a pancser akkor is pancser marad! Én, a nagy Mido, nem foglak soha igazi kokirinek tartani! – Linket most nem igazán érdekelte a sértés, hisz már várta a Deku fával való találkozást – Fenébe! Hogy lehet, hogy máris a kedvence lettél a Nagy Deku Fának és Saria-nak is?! – szóval ezért viselkedik így. Mind a 2-nek tetszeni akar, és nem igazán akarja elviselni, hogy nem őt csodálja mindenki.

Mido félreállt, Link elindult az ösvényen. Igencsak hosszú volt, és néhány helyen el is kanyarodott, de nem ágazott el. Link futott, futott, aztán... Micsoda? Hűsevő növények? Mit keresnek itt? Mido-nak és Saria-nak igaza volt. Mindenesetre levágta azokat. A növények szárának egy része fás volt, azt a részt levágta. Talán még jó lesz valamire a rövid bot. De

egy kicsit aggódott. Valami nincs rendben. Tovább ment. Még egy pár húsevőt levágott, és elrakta a fás szárukat. Végül elért egy hatalmas tisztáshoz. A látvány lélegzetelállító volt. A hatalmas Deku fa, a sok apró tündér, ami körülötte repkedett – mintha több kis apró, világító lény lett volna itt, mint a faluban általában. Link egy ideig csak nézte a Deku fát. Először fölfelé tekintett, a nem kicsit magasan lévő lombjára – magasabb volt, mint bármelyik mási fa, - majd az „arcát” nézte. Gondterheltnek látszott. Navi szólalt meg elsőnek:

- Nagy Deku Fa... Itt vagyok.

- Ó, Navi... Szóval visszatértél... Link, üdvözöllek! Jól figyelj arra, amit én, a Nagy Deku Fa mondani akarok. Az utóbbi éjszakák nyugtalanok voltak, és tele voltak rémálmokkal. Ahogy a gonosz szolgálóinak ereje nő, sötét energia járja át a földet, és rémálmokat okoz azoknak, akik érzékenyek rá – Linknek eszébe jutott az álma – Te is érezted. Link... Eljött az ideje, hogy próbára tegyük a bátorságod... Meg vagyok átkozva. Szükségem van rád, hogy a bölcseségeddel és bátorságoddal megtörd azt. Elég bátor vagy, hogy teljesítsd a feladatot?

Link egy picit habozott. Aztán válaszolt:

- Igen.

A fa kinyitotta a „száját”. Egy nagy kapu...

- Akkor, bátor Link, lépj be! És te is, Navi! Navi, segíts Linknek!

Link kicsit várt. Fel kellett dolgoznia az elmondottakat. Végül elővette kardját és pajzsát, és lassan elindult. Belépett a Deku fa szájába...